

1

ชั่วขณะที่เห็นสภาพเพื่อนรัก ปานบัวทิ้งความทุกข์ของตัวเองไว้เบื้องหลังทันที ดวงหน้าเรียวซูบของพราวแก้วไร้สีเลือด กิริยาค้ายคนที่ยังไม่พ้นจากภาวะซ็อก แหวตบอความตื่นตระหนกและวิตกกังวลอย่างหนัก

“หม่อว่ยังงัยบ้าง” ปานบัวถามพูดน้ำบุษย์อย่างรวดเร็ว

คนถูกถามมีท่าทีลังเล มองพราวแก้วซึ่งยังนั่งหน้าซัดเหมือนคนขวัญกระเจิงอยู่แล้วจึงตอบเบาๆ พอให้ได้ยินกันสองคนว่า

“ยังไม่ได้คุยกันมาก อีกสักพักหม่อคงจะเรียกแก้วไปคุยรายละเอียดอีกที แต่คร่าวๆ ได้ยินว่าโดนสามจุดเลย ทั้งขา ซ้าย และแกนกลาง ให้ญาติทำใจ พี่เขาคง...ไม่รอด”

บรรยายกาศตกอยู่ในความเงียบอีกครั้ง แม่และพี่สาวของพราวแก้วรวมทั้งเพื่อนๆ นักเขียนของสามีเธอทยอยเดินทางมาถึงโรงพยาบาลกันแล้วทุกคนมีสีหน้าเคร่งเครียด พราวแก้วถูกดึงตัวออกไปถามไถ่เรื่องราวที่เกิดขึ้นเห็นอย่างนั้นปานบัวจึงหลบจากออกมาคุยกับพูดน้ำบุษย์ตามลำพัง ถามอีกฝ่ายอย่างร้อนใจว่าเกิดอะไรขึ้น

“พี่ปายเขามีอาการเครียด นอนไม่หลับจนต้องพึ่งยานอนหลับมาพักใหญ่แล้ว พอย้ายกลับมากรุงเทพ แก้วมันจะเป็นแม่บ้านอย่างเดิมไม่ได้แล้วไง เพราะต้องบริหารร้านข้าวมันไก่เต็มตัว ส่วนพี่ปายเขาไม่มีรายได้มาเป็นปีแล้วเพราะเขียนหนังสือไม่ได้เลย เห็นเมียทำงานตัวเป็นเกลียว แต่ตัวเองกลับทำงานไม่ได้ก็คงเครียด คิดว่าตัวเองเป็นภาระ”

“เป็นไปได้อย่างไร” ปานบัวพิมพ์ “ทำไมเราไม่เคยรู้มาก่อนว่าพี่เขาซึมเศร้า ตอนเจอกันที่ปากช่องคราวนั้นก็เห็นยังดี ๆ อยู่เลย”

“ไอ้แก้วมันพึ่งโทรมาเล่าให้ฟังระยะหลังนี่ละ ก่อนหน้านั้นพี่ปายเขาเคยเขียนจดหมายลาตายไว้ เคยทำอย่างนั้นมาแล้วครั้งหนึ่งด้วย แต่โชคดีที่ตอนนั้นกระสุนนัดลากล่องก็เลยไม่เป็นไร พี่เขายังพูดกับไอ้แก้วเลยว่าสวรรค์คงยังไม่ต้องการเขา คงอยากให้เราอยู่เขียนหนังสือสร้างสรรค์งานต่อไป พอแก้วได้ยินอย่างนั้นมันก็คิดว่าพี่เขาน่าจะดีขึ้น น่าจะมีแรงบันดาลใจเขียนงานใหม่ๆ ขึ้นมาบ้าง แต่มันก็ไม่วางใจเสียทีเดียวหรอก มันโทรปรึกษาแม่กับพี่ตานทุกคนก็บอกให้ช่วยกันหาทางเอาปืนไว้ห่างๆ พี่เขา แต่กลายเป็นว่าพี่ปายหวาดระแวงมากกว่าเดิมจนถึงขั้นพกปืนไปไหนมาไหนด้วยตลอดเวลา”

“โอ้เอ๋ย” คนฟังได้แต่ส่ายหน้า

“อย่างว่าละนะ ไอ้เราก็คงไม่รู้ว่าพวกศิลปินเขาคิดอะไรในใจ ตอนอยู่ปากช่อง ตื่นเช้ามาก็เจอแต่ต้นไม้กับภูเขา คนเคยอยู่ในที่โล่งๆ อากาศดี ๆ พอย้ายมาอยู่ตึกแถว เปิดห้องมาเจอแต่ห้องปิดทึบเรียงกันเป็นพืดไปหมดก็อึดอัดเป็นธรรมดา ไอ้แก้วลีน่าสงสาร วันๆ ทำงานงกๆ สองเดือนปิดร้านได้วันเดียว ปิดบ่อยๆ ใต้เงา หลูก้าหนีหมดกันพอดี ไหนจะค่าเช่าที่กับเงินเดือน ลูกจ้างอีกละ แล้วยังต้องมานั่งปวดหัวกับสามีอารมณ์ขึ้นๆ ลงๆ อย่างนี้อีก แต่แก้วมันดีนะ ไม่เคยตำหนิพี่ปายเลย มันบอกที่พี่เขาเป็นอย่างนี้ไม่ใช่นิสัย แต่เป็นสภาพจิตใจที่เปราะบางของพี่เขา”

“แล้วร้านข้าวมันไก่กับที่พักอยู่ไกลกันมากไหม บุษย์”

“สามป้ายรถเมล์ได้ ถ้าเดินไปหากันก็ไม่น่าเกินสิบนาที”

“แสดงว่าช่วงที่แก้วออกมาขายของ กลางวันที่เขาก็อยู่เขียนหนังสือในห้องพักนะหรือ”

“ใช่ แต่แก้วบอกว่าเขาเขียนไม่ได้เลยเพราะเครียด วันๆหมกตัวอยู่แต่ในห้อง ไม่พูดไม่จากับใคร นี่พูดกันแค่เราสองคนนะบัว ที่พี่เขาคิดสั้นเพราะอ้างว่าไม่อยากเป็นภรรยาให้เพื่อนเรา แต่กลับไม่คิดนะว่าพอทำแล้วไม่ตายสมใจ มันก็ไม่พ้นเป็นภรรยาให้คนเป็นเมียอยู่ดี ภรรยาหนักกว่าเดิมเสียด้วยซ้ำ พูดแล้วกลุ่มแทนไอ้แก้ว เกิดเรื่องอย่างนี้คงไม่แคล้วต้องปิดร้านมานั่งเฝ้าคนเจ็บ ปล່য়ลูกน้องเปิดร้านกันเองยังไม่ได้หรอก นี่ดินะที่ยังไม่มีลูกด้วยกัน”

ทั้งคนเล่าคนฟังถอนใจยาวอย่างหนักใจเพราะทุกข์ของเพื่อนก็ไม่ต่างจากทุกข์ตัวเอง เพียงแต่ไม่รู้จะแบกรับแทนอีกฝ่ายได้อย่างไรและในสภาพไหนเมื่อแบกรับแทนกันไม่ได้ก็คงมีแต่ช่วยแบ่งเบาทุกข์มาถือไว้บ้าง พอให้บรรเทาสภาพจิตใจกันไปเท่านั้น

“ชีวิตเรากับแก้วสวนทางกันตลอด” ปานบัวปรารถนาเอื่อยๆ “เรากลับมาทำงานกรุงเทพครั้งก่อนแก้วก็อยู่ปากช่อง พอเราย้ายกลับพิจิตรแก้วก็กลับมาอยู่กรุงเทพ เรารู้สึกผิดยังไงไม่รู้สิบุษย์ ที่ผ่านมาเราหมกมุ่นอยู่แต่กับปัญหาตัวเองจนแทบไม่ได้สนใจใยดีความเป็นไปของเพื่อน เดือนที่แล้วแก้วก็โทรหาเรานะ แต่เราไม่ได้เฉลียวใจอะไรเลย บางทีตอนนั้นแก้วอาจจะอยากปรึกษาเรื่องพี่ปายก็ได้”

“คิดมากอีกแล้ว แก้วมันก็รู้ว่าลำพังปัญหาของบัวก็เยอะพอแล้ว มันเองก็รู้สึกผิดเหมือนกันที่ไม่มีเวลาให้คำปรึกษาบัวเหมือนแต่ก่อน ต่างคนก็ต่างยุ่งต่างหมกมุ่นอยู่กับชีวิตตัวเองนั่นละ จะคิดมากทำไม แล้วไปล้มภาษณ์มาเป็นไงบ้าง”

“ยังไม่มีที่ไหนตอบมาเลย”

“เดี๋ยวก็ได้ เพิ่งเริ่มหาเองนี่”

“ไม่รู้สิ” คนพูดถอนใจยาว “ทางานตอนอายุยี่สิบแปดยี่สิบเก้าเราไม่เคยกลัวอย่างนี้เลยนะ นี่เปิดเว็บไซต์สมัครงานที่ไหนก็มีแต่ระบุว่า *Age not over 27* ไม่รู้คนอายุสามสิบสี่นั่นมันผิดตรงไหน”

“ผิดตรงที่อีกไม่กี่ปีก็จะสี่สิบแล้วนั่นไง” พุดน้ำบุษย์หัวเราะทีละอย่างอดไม่ได้ “แต่เราว่าอย่ากังวลไปเลย บ๊วเป็นคนมีโชคเรื่องงาน เชื่อสิว่าไม่เกินสองอาทิตย์ก็ได้งานดี ๆ แล้ว อีกอย่างอายุรุ่น ๆ พวกเราสมัยนี้นั้นไม่ได้มากมายอะไรนะ แล้วนี่พฤษะยังโทรมาหาอยู่หรือเปล่า”

“...”

“บ๊ว คราวนี้ตัดสินใจดีแล้วหรือ เราว่าบ๊วลองคิดดูอีกทีดีไหม อาทิตย์ที่แล้วพฤษะโทรมาหาเรา เขาบอกว่าเรื่องเงินที่แม่เขาสั่งให้โอนให้บ๊วนั่นเป็นเพราะ...”

“เราเดินมาถึงขั้นนี้แล้ว บุษะยังจะไล่ให้กลับไปอีกหรือ”

“ได้ยินแหวดต๊ดพ้อในน้ำเสียงอย่างนั้นพุดน้ำบุษย์จึงถอนใจยาวบ้าง มองหน้าเพื่อนตรง ๆ อยู่เป็นนานแล้วพุดด้วยท่าทีจริงจังขึ้น

“ที่จริงเราก็ไม่อยากจะมีส่วนตัวของเพื่อนหรอกเพราะโต ๆ กันแล้วไม่ว่าบ๊วตัดสินใจยังไงเราก็พร้อมสนับสนุน แต่บอกตามตรงนะ บ๊วน่าเป็นห่วงกว่าไอ้แก้วเสียอีก ชูปลงตั้งเยอะ อะไรก็พอทนหรอก แต่แหวดบ๊วแห้งแล้งเหมือนปลาขาดน้ำไม่มีผิ ด เมื่อสองอาทิตย์ก่อน แก้วมันยังพุดกับเราเลยว่าอยากได้บ๊วคนเดิมกลับคืนมา ตอนบ๊วกับคุณพอลไปเยี่ยมแก้วครั้งนั้น บ๊วดูสดใสและเปิดเผย ไม่ใช่ผู้หญิงนิ่ง ๆ อย่างนี้ เห็นบ๊วตอนนี้แล้วบอกตรง ๆ นะ ...ใจหาย” พุดน้ำบุษย์ถอนใจยาวเมื่อเห็นเงาหน้าจาง ๆ คลอซังในดวงตาเพื่อน ขณะที่เจ้าตัวเสเบือนหน้าไปอีกทาง ดูเหมือนกำลังพยายามทำให้มันไหลย้อนกลับคืนให้ได้

บรรยากาศตกอยู่ในความเงียบ ขณะนั่งมองพราวแก้วชะเง้อคอรอพบแพทย์เพื่อสอบถามอาการของเมืองปายอยู่ พุดน้ำบุษย์ก็อดคิดไม่ได้ว่า

เพื่อนเธอแต่ละคนล้วนน่าเห็นใจ พรราวแก้วน่าสงสารยิ่ง เพราะขณะนี้กำลังยืนอยู่บนเส้นกั้นระหว่างความเป็นกับความตายของสามี ส่วนเพื่อนรักอีกคนที่นั่งอยู่ข้างๆ ก็ผ่านอะไรมาอีกแบบหนึ่งไม่แพ้กัน

โชคชะตาของคนเราก็แปลก ล้อเล่นแบบหนึ่งกับคนหนึ่ง ล้อเล่นอีกอย่างกับอีกคน สิ่งที่น่าคิดคือโชคชะตาล้อเล่นผกผันกับแต่ละคนไม่เท่าเทียมกัน บางคนมาก บางคนน้อย บางคนถูกยั่วล้อมากกว่าหนึ่งครั้ง ซ้ำแล้วซ้ำเล่า...

แรกอรุณ ฤดูฝน ปี 2540

“เจ้าสาวไม่ยิ้มเลย สงสัยตื่นเต้น”

เสียงเพื่อนผู้ชายในกลุ่มเอ่ยทักขึ้นเป็นเชิงล้อหยอก พรราวแก้วจึงหันไปดูก่อนผลจากเก้าอี้หวนขวามไปยืนข้างเจ้าสาวผู้บัดนี้กำลังยืนหน้าหัวอยู่ตรงหน้ากระจกบานใหญ่ภายในห้องสวีทของโรงแรมหรูในตัวเมืองพิจิตร

ชุดผ้าไหมซาตินเข้ารูปสีทิวาางข้างยาวกรอมเท้าเผยให้เห็นรูปร่างโปร่งบางของผู้สวม แฉ่งผุ่นที่ช่างแต่งหน้าบรรจงทาทับช่วยขับผิวเนียนละเอียดดูกลีบบัวของเธอให้นวลผ่องยิ่งขึ้น ใบหน้าที่ปกติแลดูอ่อนเยาว์ตามวัยสาวที่เพิ่งเต็มเบญจเพสมาเพียงไม่กี่วันได้รับการแต่งแต้มจนคมเข้มขึ้นตามความต้องการของผู้เป็นช่าง ทว่าอายุแซ่ได้วีสีหวานแต่งแต้มสีสังัดงามบนเปลือกตาได้ก็จริง แต่ก็ไม่อาจปกปิดความประหม่าและวิตกกังวลในแววตาของผู้หญิงที่กำลังจะเข้าสู่ประตูวิวาห์ในเวลานั้นได้เลย

“ขบวนเจ้าบ่าวคงออกธมมากันแล้วมั้ง จวนได้เวลาแล้วนี่” พุดหน้าบุษย์เดินมาสมทบ “อ้าว...ทำไมหน้าเครียดอย่างนั้นล่ะบัว”

“ตื่นเต้นนะลิจจะมีอะไร” พรราวแก้วพุดยิ้มๆ สังเกตว่าแม้ขณะนั้นเครื่องปรับอากาศภายในห้องจะเย็นฉ่ำ แต่เม็ดเหงื่อผุดซึมรอบขมับและโคมพานบัวจนเธอต้องรีบคว้ากระดาษซับให้ก่อนพาเพื่อนไปนั่งพัก

พ่อเจ้าสาวทยอยพาญาติๆ เข้ามาในห้อง ความมุ่นวายเล็กๆ เกิดขึ้น

เมื่อแต่ละคนชักซ้อมทำความเข้าใจว่าใครมีหน้าที่อะไรกันบ้าง เด็กๆ ถูกต้องเข้ามารวมกันไม่ให้เกิดความวุ่นวายเมื่อถึงเวลาขบวนเจ้าบ่าวเดินทางมาถึง เพื่อนคนหนึ่งทำเสียงกระซิบกระซาบว่า

“ทรงผมดูแปลกไปนิดนะ แต่หน้าโอเคแล้วละ เจ้าสาวที่ไหนเขาก็แต่งเข้มแบบนี้กันทั้งนั้น แต่ดูบัวมันทำหน้าอย่างกับโดนบังคับให้แต่งงาน”

“ใครจะมาบังคับกันเล่า” พราวแก้วโคลงหัว “บัวกับพฤษค์คบกันมาตั้งแต่อยู่ปีสาม ที่รีบแต่งนี่ก็เพราะพฤษค์หนักคิดถึงบัวไม่ไหวนะสิ อย่างว่าแหละ คนหนึ่งอยู่ที่จิตร อีกคนทำงานอยู่กรุงเทพ เมื่อคืนบัวคงกังวลว่าจะต้อนรับขับสู้เพื่อนกับญาติๆ ไม่ทั่วถึงจนนอนไม่หลับ แถมต้องตื่นมาให้ช่างแต่งหน้าทำผมตั้งแต่ตีสองตีสามก็เลยดูไม่ค่อยสดชื่น พี่สาวเราก็เป็นแบบนี้เหมือนกัน เนอะ! เสียงลิฟต์ดังดังแล้ว ขบวนเจ้าบ่าวมากันแล้วมั้งนั่น”

ทุกคนขยับตัวอย่างรู้หน้าที่ ใบหน้าของปานบัวซีดจนดูคล้ายคนจะเป็นลม พ่อเธอเห็นเข้าก็เดินมาหาแล้วลูบกระหม่อมเบาๆ อย่างให้กำลังใจ ก่อนผละออกไปรวมกลุ่มต้อนรับขบวนเจ้าบ่าว

ชั่วขณะนั้น ปานบัวหันไปมองหมอนคู่สีขาวสะอาดบนเตียงซึ่งถูกแต่งแต้มสีสันด้วยกลีบกุหลาบสีแดงสด เรียงร้อยเป็นรูปหัวใจสองดวงซ้อนกันอยู่อย่างประณีตงดงาม แต่แววตาของผู้กำลังจะเป็นเจ้าสาวเวลานั้นกลับฉายความลังเลสับสนอย่างชัดเจน เสียงแผ่วที่เอ่ยออกมาฟังดูสั้นและประหม่าอย่างรู้สึกได้

“แก้ว...บุษย์...เรายังไม่พร้อม”

“มาบอกอะไรตอนนี้เล่า หยุดทำหน้าที่แบบนี้ได้แล้ว เราไม่มีเวลาแล้วนะบัว” พราวแก้วเอ็ดแกมสัพยอกก่อนฉุดมือเจ้าสาวออกไปรับช่อดอกไม้

พิธียกน้ำชาในช่วงเช้ามีดีผ่านพ้นไป ต่อด้วยงานเลี้ยงอาหารกลางวันในห้องจัดเลี้ยงของโรงแรมเสิร์ฟจีน กว่าปานบัวจะทยอยส่งแขกรวมทั้งพ่อและญาติๆ ของเธอขึ้นรถตู้กลับอุทัยธานีก็เป็นเวลาเกือบสี่โมงเย็นแล้ว เพื่อนๆ จาก

มหาวิทยาลัยจึงเป็นกลุ่มสุดท้ายที่เธอได้หันมามาล่า

“โชคดีนะบัว” พรราวแก้วตบไหล่เพื่อนเบาๆ ก่อนส่งตัวเจ้าสาวหมาดๆ ให้เพื่อนๆ ผลัดกันสวมกอด

แม้รถตู้เคลื่อนตัวออกไปแล้ว พุดน้ำบุษย์ก็ยังคงเห็นปานบัวในชุดเจ้าสาว ยืนมองตามพวกเธออยู่ด้วยแววตาละห้อย

“แปลกจัง” เธอหันไปกระซิบกับพรราวแก้ว “บัวทำหน้าที่เหมือนกับอยากวิ่งตามเรามาอย่างนั้นละ”

ทั้งคู่โหม่งไม่โหม่งมือเป็นเชิงว่าให้ปานบัวกลับได้แล้วเพราะฝนกำลังลงเม็ด แต่เธอก็ยังยืนหนึ่งเป็นหุ่นขี้ผึ้งระตูเล่นพาทุกคนห่างออกมาเรื่อยๆ ชั่วอึดใจต่อมาสองคนจึงเห็นพฤษ์จุดแขนภรรยาวิ่งหลบฝน ก้าวขึ้นเมอร์เซเดสคันงามที่จอดรออยู่เพื่อเดินทางออกจากโรงแรมกลับบ้าน

ระหว่างทางขากลับเข้ากรุงเทพฯ ฝนตกหนักจนมองแทบไม่เห็นทาง พุดน้ำบุษย์มองฝ่าสายฝนออกไปข้างนอก รู้สึกโล่งใจแทนปานบัวที่ทุกอย่างผ่านพ้นไปด้วยดี เธอและเพื่อนๆ ต่างประทับใจในความเรียบง่ายและพิธีการที่ไม่เอิกเกริก ในความเรียบง่ายแฝงไว้ด้วยความเป็นมิตรและอบอุ่นอยู่ในที่

พอฝนซาเพื่อนๆ ต่างก็เริ่มพูดคุยกันราวนกกระจอกแตกรังถึงบรรยากาศในงานที่เพิ่งผ่านพ้นไป บ้างก็วิจารณ์เรื่องเมนูอาหารบนโต๊ะจัดเลี้ยง พวกผู้หญิงประทับใจรูปภาพเจ้าบ่าวเจ้าสาวที่นำมาโชว์หน้างานกันถ้วนหน้า หลายคนปรารภว่าปานบัวโชคดีเหลือเกิน เพราะพฤษ์เป็นผู้ชายที่ดูเพียบพร้อมไปทุกอย่าง เห็นถือสิ่งอื่นใด เขาดูรักและทะนุถนอมปานบัวมาก

“เจอผู้ชายที่ดีพร้อมและรักเราเต็มหัวใจ ก็ถือว่าผู้หญิงคนนั้นโชคดีที่สุดแล้ว” เพื่อนคนหนึ่งพูด อีกคนเสริมขึ้นว่า

“นั่นสิ ที่เขาว่าวันสวมชุดเจ้าสาวผู้หญิงทุกคนคือเจ้าหญิงนั้นเห็นจะจริง เพราะปกติบัวเขาไม่ใช่คนสวยบาดตาอะไรนัก สวยแบบเรียบง่ายเหมือนนิลียเขานั่นละ แต่วันนี้ดูสวยพิสุทธ์มาก”

น่าเสียดายที่พุดน้ำบุษย์จำไม่ได้เสียแล้วว่าใครเป็นเจ้าของถ้อยคำพิเศษนี้ แต่เธอและพราวแก้วยิ้มให้กันด้วยความรู้สึกภาคภูมิใจ คำว่า “สวยพิสุทธิ์” ทำยประโยชน์นั้นพวกเธอเห็นด้วยอย่างไม่มีข้อโต้แย้ง

พุดน้ำบุษย์ปลื้มจนนึกถึงเหตุการณ์ช่วงเช้ามีด ตอนได้ยินเสียงนุ่มแกมขลาดของปานบัวกับนัยน์ตาที่สารภาพความรู้สึกเล็กๆ ในใจของเธอ แหวนเพชรรูปกลีบดอกไม้เล็กๆ บนนิ้วนางข้างซ้ายของปานบัวส่องประกายระยิบรับกับแสงไฟสลัวภายในห้องขณะแสงแรกแห่งรุ่งอรุณกำลังจะมาเยือน เป็นเวลาเดียวกับที่เธอและพราวแก้วต่างสัมผัสได้ว่ามือเรียวยาวที่บีบมือทั้งคู่ไว้อยู่แน่นเย็นเยียบมากแค่ไหน

ทว่าจนแล้วจนรอดทั้งคู่ก็ยังไม่มีโอกาสได้ไถ่ถามปานบัวว่าสิ่งที่รบกวนจิตใจเธอในวันนั้นคืออะไรกันแน่ ปานบัวเองก็ไม่ได้บอก... จนกระทั่งหลายปีต่อมา

2

บ้านของพฤกษ์เป็นตึกสามชั้นสองคูหาตั้งอยู่ใจกลางเมือง ห้องหอบของเขาและปานบัวเป็นห้องนอนขนาดใหญ่บนชั้นสาม ภายในห้องได้รับการตกแต่งอย่างเรียบง่ายแต่ก็ดูเอี่ยมอ่อง ผงึ้งห้องติวอลล์เปเปอร์โทนครีม ชมพูอ่อนหวาน เครื่องนอนทุกชิ้นใหม่เอี่ยมสะอาดสะอ้าน

ปานบัวใช้กระดาษซับหน้าเบาๆ ดวงหน้าที่ฉาบด้วยเครื่องสำอางหนาเตอะ ตั้งแต่ตีสองซดลงไปถนัด ความกังวลในแวตาริมเลื่อนไปข้างแล้วแต่ก็ถูกแทนที่ด้วยความอ่อนระโหย พฤกษ์เดินตามเจ้าสาวขึ้นมาพร้อมถาดอาหารเข้าดูจากจำนวนแล้วเขาดักมาเพื่อเพื่อนเจ้าสาวสองคนด้วย

“กินข้าวให้เสร็จเลยแล้วกัน เพราะกว่างานเลี้ยงที่โรงแรมจะเลิก กว่าจะส่งแขกกลับโน่นละเราสองคนถึงจะได้กินข้าวกันอีก เตียวสักสิบโมงก็เตรียมตัวออกไปทำงานกันเลยนะ” พฤกษ์บอกก่อนขอตัวลงไปคุยกับแขกข้างล่างต่อ เขาเป็นผู้ชาย ไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนชุดหรือแต่งหน้าใหม่ให้วุ่นวาย

“กินอะไรรองท้องเสียหน่อยสิบัว เตียวเป็นลมเป็นแล้งไป หน้าซู้ดซู้ด”

พูดนำบุษย์ว่าเมื่อเห็นพฤษภีปิดประตูห้องเรียบร้อยแล้ว “แหม...เห็นบัวกับพฤษภีกราบไหว้เจ้าที่และบรรพบุรุษแล้วเราเหนื่อยแทนเลย ไหว้หลายยกเหลือเกิน เจ้าสาวก็หอมบางขนาดนี้ แล้วนี่ที่ๆ น้องๆ ของพฤษภีเขาอยู่รวมกันที่บ้านหลังนี้ทั้งหมดเลยหรือ มีใครบ้างนะ ได้ข่าวว่ามีตั้งหกเจ็ดคนเชียวหรือ”

“ไม่ได้อยู่ที่นั่นหรอกจ๊ะ” ปานบัวบอกเสียงอ่อน “ที่ออกเรือนแยกไปอยู่ที่อื่นก็มีพี่สาวคนโต นอกนั้นก็เป็หมอ เป็นวิศวกร อยู่เชียงใหม่คนระยองคน ที่เหลืออยู่ที่จิดตราบจรงๆ มีแค่พื้นที่ พี่เทพ พฤษภี และชานนท์เท่านั้น แต่พื้นที่กับพี่เทพอยู่บ้านนอกเมืองที่ทำเป็นออฟฟิศด้วย”

ปานบัวเล่าว่าบ้านของพฤษภีทำธุรกิจรับออกแบบและสร้างบ้านแบบครบวงจร ซึ่งธุรกิจนี้รับงานเอกชนเป็นหลัก ส่วนงานรับเหมาก่อสร้างซึ่งเน้นงานถนนอีกอย่างนั้นรับเฉพาะงานหลวง ตึกแถวสองคูหาในเมืองหลังนี้เป็นบ้านที่พ่อกับแม่ของเขายู่อาศัย ส่วนชั้นล่างของคูหาติดกันนั้นอังกาบเปิดร้านรับจัดดอกไม้ ซึ่งธุรกิจนี้เธอแยกทำโดยลำพังมาตั้งแต่ต้น โดยในระยะหลังนี้ได้ขมนามาช่วยดูแลอีกแรงหนึ่ง

เดิมที่ก่อนแต่งงานกับสุธรรม อังกาบรับราชการครูสอนวิชาคหกรรม ดังนั้นจึงเชี่ยวชาญทางด้านนี้โดยเฉพาะ ส่วนงานรับเหมาก็ปล่อยให้สามีและลูกๆ ทำกันไป เรื่องนี้พฤษภีเคยเล่าอย่างภาคภูมิใจว่านี่คือตัวอย่างของการวางแผนจัดการธุรกิจที่ดีของพ่อและแม่ เพราะหากเกิดอะไรขึ้นจะได้มีธุรกิจอีกอย่างไว้รองรับ เห็นได้ชัดว่าเดือนหนึ่งๆ อังกาบมีเงินหมุนไว้ใช้จ่ายในบ้านไม่น้อย

“นั่นก็ค่อยยังชั่ว ถ้าอยู่รวมกันหมดคงแย่เลยนะ” พุดนำบุษย์ทำท่าโล่งอก “เห็นว่าน้องชายพฤษภีก็เพิ่งแต่งไปเมื่อปลายปีหรือ บ้านนี้เขาแต่งงานกันไวติจิงแฮะ อายุห่างจากพวกเราปีเดียวเอง แต่พุดก็พุดเถอะ ถ้ารวมญาติกันที่ไม่เต็มบ้านเลยหรือนี่ ลูกเจ็ดคน รวมเขยสะใภ้เป็นสิบสี่ หลานๆ อีกเป็นโขยง”

“แต่เท่าที่เห็น พ่อแม่พฤกษ์ดูใจดีเนอะ ยิ่งแม่พฤกษ์ที่หน้าตาผิวพรรณ
ยังสวยพริ้งอยู่เลย หน้าตาก็ยิ้มแย้ม ดูเป็นคนใจเย็น ท่านเป็นไทยแท้หรือมี
เชื้อจีนอย่างพ่อพฤกษ์จ๊ะ” พราวแก้วถาม

“แม่เป็นไทยแท้จ๊ะ ท่านเป็นคนนครสวรรค์ ส่วนพ่อพฤกษ์มาจากเมืองจีน
ตั้งแต่ท่านอายุสิบขวบ เห็นว่าอพยพเข้ามาพร้อมญาติผู้ใหญ่และพี่ชายอีก
สองคน พอแต่งงานกับแม่ก็เลยพากันมาตั้งรกรากที่พิบูลย์ ช่วงหลังท่านพาแม่
กลับไปเยี่ยมอาการแม่ที่เมืองจีน ได้ยินว่าทางโน้นประทับใจลูกสะใภ้ไทยคน
นี้มาก เพราะแม่พฤกษ์ขยัน รู้ประเพณีจีนเป็นอย่างดีจากที่พ่อถ่ายทอดให้
พฤกษ์บอกว่านอกจากเก่งเรื่องการทำงานเรือนแล้ว แม่ยังเก่งเรื่องค้าขายด้วย
ทำกับข้าวก็เก่งมาก”

“ก็น่าจะให้อากงอาม่ารักอยู่หรือ กานยกน้ำชาเมื่อกี้ท่านจัดแจง
ทุกอย่างไม่มีขาดตกบกพร่องเลย กับข้าวกับปลาเนื้อก็เหมือนกัน ดูสิ หน้าตา
น่ากินยังกับสิ่งจากภัตตาคาร” พราวแก้วชื่นชมจากใจ “เราว่ามาอยู่ที่นี้บัวคง
ปรับตัวได้ไม่ยากหรอก สะใภ้ด้วยกันก็เห็นหน้าตาทำทางใจดีทุกคน โดยเฉพาะ
คนที่หน้าตาคนๆนะสวยกว่าใครเพื่อน พี่เขาชื่ออะไรนะบัว”

“พี่ปรารค์ แฟนพี่เทพ”

“แต่เราว่าสะใภ้เล็กที่ชื่อชมนาดนะสวยแบบร้ายๆ” พุดน้ำบุษย์ไม่พูด
อ้อมค้อมตามนิสัย “ขนาดผู้ชายอย่างทัศนียังบอกเลย คนปากบางอย่างนี้
ปากจัดไม่ใช่ย่อย บัวระวังตัวด้วยแล้วกัน อย่าวางใจอย่างนี้เลยนะ บัว
นะชื่อ แล้วก็เป็นคนใจอ่อนซื่อสังสาร เรากลัวว่าจะไม่ทันเขา”

ปานบัวอ้อมแอ้มรับปากตามประสาคนหัวอ่อน จากนั้นทั้งสามจึง
ตัก “อาหารมงคล” ใส่ปากเสียบๆ ล้ำรับมีทั้งข้าวสวยและข้าวต้มกับผักผัก
สีเขียว ช่างกันเป็นปลาจะละเม็ดหนึ่งช้อนและผัดวุ้นเส้น น้ำแกงซามใหญ่เป็น
กระเพาะหมูเยี่ยมฉ่ำ ส่วนขนมหวานคือบัวลอยน้ำขิง

“แล้วบัววางแผนว่ายังไงบ้าง” พราวแก้วถามเป็นการเป็นงานขึ้น “จะ

เข้าไปช่วยพฤษ์ดูแลงานที่ออฟฟิศนอกเมือง หรือจะช่วยแม่เขาทำร้านดอกไม้ละ
ทำทางที่ร้านนี้ก็ยุ่งเหมือนกันนะ”

“ที่คิดๆไว้ บัวอยากเปิดร้านเบเกอรี่” สีหน้าคนพุดมีแววกระดาก แต่
นัยน์ตาเต็มไปด้วยแววพุ่งฝัน

“ก็ดีนะ แล้วพฤษ์ว่าไงบ้างละ ถ้าทำจริงก็ต้องหาหน้าร้านนะบัว
เพราะบ้านหลังนี้ก็ไม่ใช่พื้นที่แล้ว ชั้นล่างติดกันนี่แม่พฤษ์ก็เปิดร้าน
ดอกไม้ไปแล้วนี่”

“ก็...” ปานบัวอ้อมแอ้ม “แรกๆเห็นพฤษ์จะให้เข้าไปช่วยงานที่
ออฟฟิศก่อน เพราะกลัวจะหาตึกเช่าได้ก็คงกินเวลาระยะหนึ่ง อีกอย่างเราก็ยัง
ไม่เคยลงมือทำขนมอย่างจริงจังเลย เคยก็แต่ไปเรียนหลักสูตรขนมอบมา
เท่านั้น”

สีหน้าเจ้าสาวดีขึ้นเมื่อตักข้าวต้มอุ่นๆในถ้วยใส่ปากจนพร่องไปเกือบ
ครึ่ง จากนั้นสามสาวจึงช่วยกันผลัดเปลี่ยนเครื่องแต่งกายของเจ้าสาว ชุดที่
สวมในงานเลี้ยงเป็นอีกชุดที่ทางสตูดิโอจัดเตรียมให้ พราวแก้วและพุดน้ำบุษย์
ถอยออกมาดูห่างๆเมื่อเด็กรับใช้พาช่างแต่งหน้าขึ้นมาส่ง

ชุดที่ปานบัวกำลังสวมอยู่เป็นชุดเกาะอกสีขาว แต่ไม่ใช่แบบเรียบๆ
อย่างชุดแรก เพราะชุดนี้เพิ่มลูกเล่นตรงชายกระโปรงด้วยลูกไม้สีขาวครีมี
ปักล้อมด้วยดิ้นเงิน มีผ้าโปร่งยาวต่อลงมาเป็นซีทรูตั้งแต่ช่วงเลยหัวเข่าลงมา
กรอมเท้า ปานบัวเลือกชุดนี้เพราะดูเหมาะกับงานเลี้ยงกลางวันมากกว่า
ผมเจ้าสาวที่เกล้าแบบเรียบๆในตอนแรกถูกเปลี่ยนเป็นม้วนลอนใหญ่รวบไว้
ข้างเดียวและประดับด้วยกุหลาบสีขาวแซมชมพูอ่อนดอกเล็กๆ ซึ่งช่วยขับผิว
และผมให้ไบหน้าหวานของเจ้าสาวดูเด่นขึ้น เมื่อช่างแต่งหน้ากลับไปแล้ว
พุดน้ำบุษย์ก็ยิ้มอย่างพอใจ

“บัวใส่ชุดนี้แล้วดูเปรี้ยวอมหวานเลยแฮะ แต่ขอโทษ เจ้าสาวไม่ค่อยจะ
ยิ้มเลย ยิ้มหวานๆเข้าไว้สิจ๊ะบัวจ๋า”

“เหน้อยละลิ เห็นพี่เราเคยบอกว่าเป็นกันทุกคน แล้วนี่ได้นอนบ้างไหม ตั้งแต่เมื่อคืนนะ” พรราวแก้วถามอย่างเป็นห่วง ดูจากสีหน้าของเจ้าสาวแล้ว คนถามก็พอรู้ว่าเพื่อนคงนอนมาทั้งคืน

“เราตื่นตื่นนะแก้ว กังวลหลายอย่างด้วย ห่วงพ่อกับญาติๆว่าจะพากันยุ่งไป กลัวต้อนรับไม่ดี” ปานบัวสารภาพเสียงอ่อน ถึงไม่บอกเพื่อนๆ ก็พอเอาได้ สีหน้าของคนเป็นเจ้าสาวดูอ่อนระโหยโรยแรงอย่างไรก็ไม่รู้ ดูไม่ค่อยสดชื่นเหมือนคนที่กำลังจะมีความสุขเลย

“เดี๋ยวก็ผ่านพ้นไปได้่น่า พิธียกน้ำชาเมื่อเช้ายังออกมาดีเลย เห็นไหม” พรราวแก้วปลอบ

จะว่าไปก็น่าเห็นใจปานบัวอยู่เหมือนกัน เพราะเธอไม่มีแม่คอยให้คำปรึกษาเหมือนคนอื่น ท่านเสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งตั้งแต่เธอยังเรียนชั้นมัธยมต้น ส่วนพ่อก็เดินทางมาไกลจากอุทัยธานี ไหนจะต้องคอยดูแลญาติและแขกเหรื่อที่พามาด้วย หากดูแลไม่ดีก็อาจถูกเอาไปนินทาได้ ในขณะที่พี่ชายและพี่สะใภ้ของเธอไม่ได้มาร่วมงานด้วยเพราะลูกสาวเป็นไข้เลือดออก เจ้าสาวก็คงใจแป้วเป็นธรรมดา ปกติปานบัวก็เป็นคนขี้กังวลอยู่แล้วเลยยิ่งไปกันใหญ่

“ขอบใจแก้วกับบุญชัยมากเลยนะ ถ้าไม่มีเพื่อนๆ เราคงแย่” ปานบัวเสียงสั่นก่อนดึงมือเพื่อนทั้งสองมาบีบไว้แน่น เจ้าตัวเองก็หาสาเหตุไม่ได้ว่าเหตุใดจึงรู้สึกตกประหม่าไปเสียหมด ทั้งที่การเปลี่ยนแปลงสำคัญที่สุดในชีวิตลูกผู้หญิงครั้งนี้ไม่มีใครบังคับ เธอเต็มอกเต็มใจเลือกเองมาตั้งแต่ต้น

เมอร์เซเดสคันโตพาเจ้าบ่าวเจ้าสาวกลับถึงบ้านในเวลาต่อมา ปานบัวขอตัวกลับขึ้นห้องเพื่อเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย ทันทีที่ไปถึง หญิงสาวปลดตะขอแล้วถอดชิปหลังลงอย่างทุลักทุเล จากนั้นจึงดึงดอกกุหลาบบนศีรษะและก๊ีบติดผมออกจนหมด ผมที่โดนยี่และฉีดสเปรย์มาทั้งวันแข็งเป็นสังกะตังและพันกันจนแกะแทบไม่ออก เครื่องสำอางหนาเตอะที่พอกอยู่บนใบหน้าถูกเจ้าตัวใช้

ครีมเซ็ดออกน้บลิบรอบ ถึงกระนั้นก็ยังเห็นเป็นป็นหนา กว่าเจ้าสาวคนใหม่จะออกจากห้องน้ำได้ก็กินเวลาเกือบชั่วโมง

ปานบัวเลิกมานอกและมองฝ่าสายฝนออกไปนอกหน้าต่างเหล็กดัด รู้สึกปลอดภัยโปร่งขึ้นเมื่องานเลี้ยงฉลองผ่านพ้นไปได้เสียที จบสิ้นแล้วภารกิจอันยุ่งเหยิง การเตรียมงานวิเวกต่อเนื่องหลายเดือนก่อนหน้านั้นไม่ใช่เรื่องสนุกเลยสักนิด ขึ้นตอนต่างๆ ข้างยุ่งยากวุ่นวาย

“แต่งงานกันเถอะนะบัว ไม้รู้จะอยู่ห่างกันอย่างไรไปอีกถึงเมื่อไหร่ พกฤษ์คิดถึง” คำพูดในตอนท้ายนี้ละที่ทำให้เอาเธอใจอ่อนยวบและตอบตกลงในที่สุด

ช่วงหลังมานี้เข้าโทรไปบรรยายเรื่องความตึงเครียดของธุรกิจและการเงินของที่บ้านให้เธอฟังเกือบทุกคืน ปานบัวฟังแล้วก็มีความเห็นอกเห็นใจ เพราะปี 2540 เป็นปีวิกฤตเศรษฐกิจจริงๆ ใช้แต่ธุรกิจของครอบครัวพกฤษ์เท่านั้นที่ประสบปัญหา ขนาดบริษัทต่างชาติซึ่งมั่นคงอย่างบริษัทที่เธอทำงานอยู่ก็ยังคงต้องเลย์ออฟพนักงานเป็นจำนวนมาก

โชคดีที่ปานบัวได้รับตำแหน่งพนักงานดีเด่นสองปีซ้อน นอกจากไม่ถูกเลิกจ้างแล้ว เธอยังเป็นหนึ่งในไม่กี่คนที่ได้รับการปรับเงินเดือนขึ้นอีกต่างหาก สำหรับปานบัวแล้วทรัพย์สินเงินทองไม่ใช่เรื่องใหญ่ เธอยอมทิ้งงานประจำเพื่อมาตอบตกลงแต่งงานกับเขาทั้งที่ไม่รู้ว่าวันข้างหน้าจะเป็นเช่นไร รู้เพียงว่า “ความรัก” คือสมบัติล้ำค่าเพียงสิ่งเดียวที่ทั้งคู่มีร่วมกัน

“พกฤษ์ไม่เคยจะย้ายมาทำงานทำที่กรุงเทพฯ บ้างหรือ” เธอเคยถามเขา

“พกฤษ์ห่วงป้ากับแม่” คำตอบสั้นแต่ได้ใจความ เธอก็พอเข้าใจ พกฤษ์เคยบอกว่าเขาไม่ชอบชีวิตเร่งรีบวุ่นวายในเมืองหลวง อยากรีเสียบเธอก็ต้องเป็นฝ่ายย้ายมาอยู่กับเขา

ครั้งทั้งคู่ตกลงปลงใจว่าจะใช้ชีวิตคู่ร่วมกันกลับดูเหมือนมีแต่เรื่องยุ่งยาก การตัดสินใจต่างๆ หาใช่เพียงคนสองคนไม่ ปัญหาหลักก็หนีไม่พ้น

เรื่องเงินๆทองๆ ค่าใช้จ่ายส่วนไหนใครจะเป็นคนรับผิดชอบ เมื่อเสนอละไรไป ก็ดูเหมือนพฤษะจะต้องรอคนอนุมัติก่อนทุกครั้ง เพราะเงินที่นำมาใช้เป็นเงินงงสี และนั่นคือต้นเหตุที่ปวงที่ทำให้ปานบัวไม่สบายใจมาจนกระทั่งวันนี้ เธอรู้มาตั้งแต่ต้นว่าขณะนี้สถานภาพทางการเงินในครอบครัวสามีไม่ได้ดีอย่างภาพที่ปรากฏออกไปแม้แต่นิด รถเก๋งคันโตที่ใช้รับตัวเจ้าสาวก็เป็นรถที่ยืมจากโชว์รูมรถของครอบครัวพี่สะใภ้

หญิงสาวไขล้นซักตู้เสื้อผ้าและหยิบสมุดบัญชีออกมา เธอถอนใจยาวเมื่อรู้ว่าเงินเก็บอยู่ไม่ถึงสี่หมื่นด้วยซ้ำ เงินเดือนหมื่นแปดหลังหักภาษีและอย่างอื่นแล้วก็ถือว่าพอใช้หรอก แม้รายรับที่เหลือไม่ถึงกับกระเป๋ยุดกระเสียดพอมีเหลือเก็บบ้างนิดๆหน่อยๆ แต่เธอก็ส่งเงินเข้าบัญชีพอทุกเดือนไม่ได้ขาดแม้ท่านไม่เคยร้องขอแต่เธอก็เต็มใจ เพราะลำพังเงินเดือนครูที่หักหนี้สหกรณ์ ออมทรัพย์แล้วเหลือพอใช้แต่ละเดือนไม่มากมายอะไรสัก ส่วนพฤษะได้เงินเดือนจากที่บ้านเดือนละหมื่นสามพันบาท ถ้าเดือนไหนไม่พอใช้ก็เบิกเพิ่มได้ก่อนแต่งงานเธอถามเขาอยู่เหมือนกันว่ามีเงินเก็บเท่าไร พฤษะบอกหน้าตาเฉยว่ามีอยู่ไม่ถึงสองหมื่น แถมหาสมุดบัญชีแทบไม่เจอ...

ปานบัวตื่นจากภวังค์เมื่อหนู เด็กทำงานบ้านมาเคาะประตูห้องและเอ่ยถาม

“คุณนายให้มาถามว่าจะให้หนูยกกับข้าวขึ้นมาให้ไหมคะ”

“แขกกลับกันหมดแล้วหรือจ๊ะ” ปานบัวถามเสียงอ่อน คิดในใจว่าเธอคงไม่กล้าลงไปกินข้าวข้างล่างคนเดียวแน่หากไม่มีสามีอยู่ด้วย ทุกอย่างในบ้านหลังนี้ดูใหม่ไปเสียหมดในเวลานั้น

“เหลือแต่พวกญาติๆของป้าที่มาจากหาดใหญ่กับชลบุรีค่ะพี่บัว” เสียงเล็กแหลมที่ตอบกลับมาทางด้านหลังเด็กหนูนั่นเป็นเสียงของน้องสะใภ้ “นั่งกินไปคุยไปเสียมากกว่า แต่คนเยอะเต็มโต๊ะเลยนะ ให้หนูมันยกกับข้าวขึ้นมาให้ไหมละคะ”

“ไม่เป็นไรค่ะ” ปานบัวปฏิเสธอย่างกระดากและเกรงใจ “ขอบใจมากนะชม แต่พี่ยังไม่หิวเลยคะ เหนื่อยมากกว่า”

“ขนาดพี่บัวไม่ได้เป็นแมงงานยังบ่นว่าเหนื่อยเลย แล้วแม่ไม่เหนื่อยกว่าหรือคะ ขนาดชมยังเด็กอยู่ก็ยิ่งแทบเป็นลม พวกเราไม่ได้นอนกันเลยตั้งแต่เมื่อคืน ความจริงก็เหนื่อยเตรียมงานติดต่อกันมาหลายวันแล้ว ชมเองก็วุ่นอยู่กับร้านดอกไม้ ที่เหนื่อยกันมากก็เพราะถูกษัยกน้ำชาของพี่บัวมันจะเข้าก็ไม่เข้านะสิ ต้องเตรียมงานกันทั้งคืน ถ้าอย่างนั้นชมขอตัวก่อนนะคะ” ท้ายเสียงหันไปสั่งเด็ก “ลงไปดูข้างล่างได้แล้ว ไปคอยดูแลคุณนายดีกว่า ฉันก็จะไปอาบน้ำแล้วเหมือนกัน ไม่ไหว เหนื่อย”

ปานบัวปิดประตูห้องอีกครั้งแต่ยังยืนอยู่ที่เดิม ครู่ต่อมาก็ได้ยินชมขนาดพูดเป็นเชิงตำหนิเด็กหนูว่า

“ใครใช้ให้เสนอหน้าขึ้นมาถามเขาอะ”

“คุณนายคะ” เสียงอ่อนที่ตอบกลับมีแววเกรงๆ “พี่ชมมีอะไรจะขอให้หนูทำหรือคะ”

“ไม่มีอะไร แค่ว่าบอกให้ลงไปช่วยดูแลความเรียบร้อยข้างล่างแค่นั้นละ ญาติยังอยู่กินกันเต็มบ้าน อ้อ ที่หลังไม่ต้องสะเออะขึ้นมาถามอีกนะ ถ้าใครหิวก็ให้ลงไปกินข้างล่างเอง ป้าบอกว่าที่นี่เป็นบ้าน ไม่ใช่โรงเรียนอนุบาล!”

แม่ไม่เห็นสีหน้า แต่ฟังจากน้ำเสียงก็พอเดาได้ว่าชมขนาดไม่พอใจเธออยู่ แต่ที่ปานบัวรู้สึกละอายคือคำพูดนั้นเป็นคำตำหนิกลางๆของพ่อสามี นี่เธอมาวันแรกก็ทำให้ผู้ใหญ่พอใจแล้วหรือ...

ความกังวลเล็กๆกลับเข้ามาทักวนใจปานบัวอีกคำรบ คล้ายมีบางอย่างทำให้เธอรู้สึกว่ายังไม่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับคนในครอบครัวนี้ เธออยากพูดอยากบอกความรู้สึกที่เกิดขึ้นขณะนี้ให้ใครสักคนได้รับรู้ แน่หนอนว่าพฤษ์คือคนคนนั้น ว่าแต่ตอนนี้เขาอยู่ที่ไหน...

คืนแรกของวันแต่งงาน เจ้าบ่าวกลับมาที่ห้องในชุดเดิมตอนเกือบห้าทุ่ม เลื้อยสูท
ในมือถูกโยนเบาๆ ลงบนเก้าอี้ ส่วนเชิ้ตสีครีมถูกเจ้าตัวปล่อยชายออกตามสบาย
ก่อนที่ร่างสูงจะล้มตัวลงนอนแผ่หรา ชายหนุ่มหลับตาลงและถอนหายใจต่ำๆ
เหมือนคนง่วงและเพลียจัด เอ่ยขึ้นเบาๆว่า

“คิดว่าหลับแล้วเสียอีก”

“ไม่ไปอาบน้ำก่อนละพฤกษ์ ตัวเหนียวมาทั้งวัน” ปานบัวทำเสียงตำหนิ
ไม่จริงจังนัก “บัวมีเรื่องอยากคุยด้วย”

“มีอะไร”

“ตกลงจะให้บัวช่วยงานอะไรบ้างจ๊ะ แล้วตอนเช้าร้านดอกไม้เปิดก็โมง”
น้ำเสียงคนถามฉายความวิตกกังวล แต่คนฟังยังนอนหลับตาพริ้ม

“ก็ออกไปช่วยงานที่ออฟฟิศไป ไปช่วยพี่ปรางค์ทำพวกภาษีก็ได้ ไปดู
ว่าलगบัญชีร้านค้าอะไรยังไง แต่พุงนี้ได้อยู่เป็นเพื่อนแม่ก่อนดีกว่า” คราวนี้
พฤกษ์ขยับตัวลุกขึ้นมาส่งยิ้มหวาน แววตาของเขาอ่อนโยนกว่าที่เคยเมื่อเอ่ยถึง
ผู้เป็นแม่ “ท่านคงดีใจที่มีลูกสะใภ้คนใหม่มาอยู่เป็นเพื่อน”

ปานบัวกลืนน้ำลายลงคออย่างฝืดๆ รู้ว่าตัวเองไม่ใช่คนช่างพูดช่างคุย
อะไรนักหนา เธอคุยเก่งเฉพาะกับคนที่สนิทสนมกันจริงๆ เท่านั้น และยังไม่รู้สึก
ว่าสนิทสนมกับแม่สามีเลยสักนิด เธอเคยเจอสุทธรมและอังกาบเพียงสองครั้ง
ก่อนที่จะตกลงปลงใจแต่งงานกับพฤกษ์ แต่แต่ละครั้งที่เจอกันทั้งสองเป็นฝ่าย
ซักไซ้ไล่เสียงประวัติของเธอและครอบครัวละเอียดยิบชนิดที่ไม่ีตกลั่นแม่
ลักเม็ด แถมเรียงลำดับญาติมาตั้งแต่ต้นตระกูลปู่ย่าตายายจนเธออึดอัด ยิ่ง
สุทธรมนั้นทำราวกับว่าลูกชายของตัวเองเป็นฝ่ายหญิงเสียเองอย่างไรอย่างนั้น

“แล้วชมล่ะ” เธอถามถึงน้องสะใภ้เขา

“ชมก็อยู่ด้วยกันไง อยู่ด้วยกันหลายคน อบอุ่นดีออก”

หญิงสาวลอบกลืนน้ำลายอีกครั้งก่อนเอ่ยขึ้นว่า

“เออเนี่ยนะพฤกษ์ เมื่อตอนก่อนกลับจากงานเลี้ยง เห็นพี่ฟ้าเข้ามาถาม

อยู่เหมือนกันว่าเราสองคนคิดจะทำธุรกิจอะไร”

“อี รายนั่นนะเหรอ” พฤษทำเสียงบางอย่างในลำคอ

ความจริงปานบัวพอดูออกเหมือนกันว่าเขาไม่ชอบพี่สะใภ้คนนี้เท่าไร พฤษมีพี่น้องทั้งหมดเจ็ดคน หงส์คือพี่สาวคนโต ส่วนที่เป็นลูกคนที่สอง แต่เป็นลูกชายคนโตซึ่งพ่อแม่ฝากความหวังไว้มากที่สุด นี้อายุห่างจากปานบัวกับพฤษถึงสิบปี และเนื่องจากต้องเข้ามารับตำแหน่งผู้จัดการ ดูแลกิจการประดุกพีใหญ่ของบ้านตั้งแต่อายุน้อย จึงได้มาพบกับสร้อยฟ้าไม่นานมานี้และเพิ่งแต่งงานไปเมื่อต้นปีที่แล้วนี้เอง พอปลายปีก็เป็นคิวของน้องชายคนเล็ก

“ลูกเศรษฐีโชว์รูมรถอย่างพี่ฟ้าเขาไม่ยอมมาตักรถกำล่ำปากกับพวกเราหรอก พอเห็นครอบครัวเรากำลังตกอับก็ชิงทันที พ่อแม่ทางโน้นเขาเร่งยิกๆ อยากได้เฮียนทีไปช่วยดูร้านทองกับโชว์รูมที่กำลังจะเปิดใหม่อีกแห่งที่ตาคลี เขาไม่ยอมให้ลูกสาวตัวเองมาคลุกฝุ่นทำงานรับเหมากับเราหรอก”

“เขาคงอยากอยู่ใกล้ชิดพ่อแม่ละมัง แต่เขามีสิทธิ์เลือกทางเดินของตัวเองไม่ใช่หรือ” ปานบัวทำตาปริบๆ เมื่อพฤษหันมามองหน้าเธอตรงๆ และทำลุ่มเสียงราวกับเป็นผู้ใหญ่กว่า

“คนเราแต่งงานกันแล้วก็ต้องล้มหัวจมท้ายกันสิบัว แล้วยังเป็นผู้หญิงด้วย ดูอย่างเจ้หงส์สิ แต่งออกไปอยู่กับสามี ตอนนั้นก็เท่ากับเจ้หงส์ไม่ใช่คนของสกุลเราแล้ว แม่บอกว่าสะใภ้ที่แต่งงานเข้ามาแล้วก็ถือเป็นคนของสกุลเรา ตอนนีถึงเวลาที่ป้าต้องวางมือจากงานเพื่อพักผ่อนอย่างเดียวแล้ว เฮียนทีเปรียบเหมือนเสาหลักของที่นี่ ถ้าย้ายออกไปทำธุรกิจที่บ้านพี่ฟ้าก็ถือว่าทิ้งน้องๆ อี...ก็อยากจะดูใจเขาเหมือนกัน” สีหน้าเขามีแววผิดหวัง

ความจริงอย่างหนึ่งที่เธอรู้อคือพฤษเป็นพวกหัวเก่าและเคร่งครัดมาก ทั้งที่อายุเท่ากันแท้ๆ แต่ความคิดบางอย่างของเขาเหมือนผู้ชายสมัยเก่ามาก พฤษเป็นผู้ชายประเภทข้างเท้าหน้า เขาชื่นชมผู้หญิงเก่งงานบ้านงานเรือน

อย่างแม่และพี่สาว มากกว่าพวกทำงานบริหารและอาจหาญมาเดินตัดเทียม ผู้ชายออกสามศอก เมื่อนั่งกินข้าวบนโต๊ะ หน้าที่บริการและเก็บจานซามเป็นของพวกผู้หญิง ผู้ชายจะวางถ้วยกาแฟที่ดื่มแล้วไว้ตรงไหนของบ้านก็ได้ เพราะรู้ว่าพวกผู้หญิงจะเป็นคนตามเก็บตามเช็ดอย่างรู้หน้าที่

ความคิดฟุ้งหวังของพฤกษ์คือ “ผู้ชายคือคนหาเงินเข้าบ้าน” ผู้หญิงคือช่างเท้าหลังที่ต้องคอยช่วยผลักดันสามีอยู่เบื้องหลัง อย่างแม่ของเขาทำธุรกิจร้านดอกไม้ด้วยตัวเองก็จริง แต่งานดูแลลูกและการจัดการภายในบ้านก็ไม่เคยขาดตกบกพร่อง ไม่ว่าจะเหน็ดเหนื่อยจากงานมากแค่ไหน เมื่อสามีก้าวเท้าเข้าบ้านก็ต้องพร้อมปรนนิบัติพิศวี โชคดีที่โดยธรรมชาติแล้วปานบัวเป็นคนหัวอ่อน แม้บางเรื่องไม่เห็นด้วยกับเขา แต่เมื่ออยู่กับพฤกษ์ เธอก็เป็นผู้ตามด้วยความยินยอมพร้อมใจมาตั้งแต่ต้น

“แล้วเรื่องเปิดร้านเบเกอรี่ของบัวล่ะ ตอนนี้อยู่เท่ากับเราสองคนมีเงินเก็บรวมกันไม่กี่หมื่นเองนะพฤกษ์ เท่าที่บัวถามมา อย่างน้อยๆ ก็ต้องมีเงินหลักแสน เพราะไหนจะเตาอบ ไหนจะอุปกรณ์อย่างอื่น ค่าเช่าตึกอีกล่ะ”

“เรื่องนั้นเอาไว้ก่อนเถอะ ตอนนี้อยู่เสียเทพกำลังเครียด งานแต่งเราสองคนก็ใช้เงินไปไม่ใช่น้อย โต๊ะหนึ่งไม่รู้ตั้งเท่าไร นี่ขนาดยี่สิบโต๊ะเท่านั้นเองนะ ไม่ใช่งานช่างอย่างของเฮียนที นั่นนะปะเข้าไปเกือบร้อยโต๊ะ แยกทางฝ่ายพี่ฟ้า นะเยอะ ชนกันมาเป็นคันรถ แต่ใส่ซองคนละสองร้อย” พฤกษ์โคลงหัวกึ่งระอากึ่งเห็นขันท่อนจะล้มตัวลงนอน หลับตาลงอีกครั้ง

“บอกให้ไปอาบน้ำก่อน เหนื่อยมาทั้งวัน ไม่เหนียวตัวหรือ” เธอส่ายหน้า

“ฮือ...เดี๋ยวไป นอนสักงีบก่อน”

“พฤกษ์...บัวกลัวจัง”

“กลัวอะไร” เขาถามยานคางทั้งที่ยังหลับตา หน้าอกสะท้อนขึ้นลงช้าๆ เหมือนกำลังเคลิ้ม

“ไม่รู้สิ กลัวการใช้ชีวิตคุ้มๆ พฤกษ์ว่าเราแต่งงานกันเร็วไปไหม”

“พูดอะไรไม่เข้าเรื่อง!” เขาทำเสียงดู พลิทัวหันหลังให้

“พฤกษ์ เราย้ายออกไปอยู่ข้างนอกกันดีไหม บัวไม่คุ้นกับการอยู่บ้าน
ตึกแถวในตลาดแบบนี้เลย เราไปหาบ้านเดี่ยวหลังเล็กๆอยู่กันเถอะนะ เพื่อ
วันหนึ่งมีลูกไป...พฤกษ์”

“...”

“พฤกษ์”

ปานบัวสะดุ้งเมื่อได้ยินเสียงกรนดังครอก